

Arrest

nr. 68 126 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. LUST, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 juni 2010, verklaart er zich op 11 juni 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 14 juni 2011, verstuurd op 14 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Assad Ullah Pur, district Gujrat (Pakistan). U zou een Ahmadi-moslim zijn. In januari 2001 zou u zijn uitgescholden door maulvi Mohammad Afzal van “Kathm-e-Nabuwat”. In oktober 2003 was u onderweg naar huis van een bijeenkomst. U zou neergestoken zijn door maulvi Mohammad Afzal en zijn kompaan. In november 2004 zouden uw oogst en velden in brand gestoken zijn. U zou naar de politie gestapt zijn. Daar zouden de maulvi's gezegd hebben dat u predikt. In februari 2005 zou u verhuisd zijn naar Gujrat.

U zou hier een cosmeticawinkel geopend hebben. In 2006 werd u na de dood van uw neef secretaris van uw Ahmadi-gemeenschap. De maulvi's zouden u bedreigd hebben. Begin mei 2007 zou uw winkel in brand gestoken zijn. U zou naar de politie zijn gegaan in Gujrat. In plaats van u te helpen, zouden ze u gearresteerd hebben. De politie zou u verteld hebben dat vier maulvi's waaronder Mohammad Afzal een verslag tegen u zouden hebben neergelegd. Uw Ahmadi-gemeenschap zou smeergeld betaald hebben zodat u vrij kwam. Daarna zou u een tweede winkel geopend hebben op een andere plaats in Gujrat. In maart 2010 zou er een maulvi langsheen uw winkel gepasseerd zijn. Een paar dagen later zou deze maulvi u bedreigd hebben. Na twee dagen zouden ze uw huis aangevallen hebben. U zou besloten hebben om uw echtgenote en kinderen naar uw schoonmoeder te brengen. De volgende dag zou u teruggegaan zijn naar uw winkel. Uw buurman zou u verteld hebben dat de maulvi's en politie op zoek waren naar u. U zou naar uw oom in Islamabad getrokken zijn. Na een gebed zou de politie u hier komen zoeken zijn. De volgende dag zou u naar een vriend in Lahore gegaan zijn. Vervolgens zou u naar een andere vriend in Model Town gegaan zijn. U zou aanwezig geweest zijn bij de bomaanslag op een moskee in Lahore eind mei 2010. Daarop besloot u te vluchten en uw vader regelde een smokkelaar. U zou een week verbleven hebben bij een smokkelaar. Op 9 juni 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. Via Lahore reisde u per vliegtuig naar een voor u onbekend Europees land. Van daar kwam u met de auto naar België. U diende hier op 11 juni 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote en vader, uw huwelijksakte, een "B-formulier", een verklaring aangaande vertalingen, een brief van de kalief en vertaling, een First Information Report ("FIR") betreffende uw neef en vertaling. Na het gehoor (dd. 6 juni 2011) legde u zeven krantenartikels en vertalingen, een rapport van de lijkschouwing van uw neef en vertaling en twee internetartikels voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde dat u op verschillende tijdstippen vervolgd werd door maulvi's van "Kathm-e-Nabuwat" en door de Pakistaanse autoriteiten. Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk dat deze beweerde problemen zou kunnen ondersteunen, wist voor te leggen. Nochtans haalde u enkele opvallende gebeurtenissen aan. Zo beweerde u neergestoken te zijn. U zou door een dokter behandeld zijn, maar nadat u achter een bewijs van deze doktersbehandeling werd gevraagd, bleek de dokter opeens niet professioneel te zijn (zie gehoorverslag CGVS p.12 en p.13). Ook van uw bewering dat uw velden en uw winkel in brand werden gestoken legde u geen enkel bewijs, zoals bv. kranten of verzekeringspapieren voor. U beweerde een vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten, maar ook deze vrees wist u niet te concretiseren. U beweerde opgepakt te zijn door de politie, maar gevraagd achter bewijs beweerde u dan weer dat de politie alle documenten vernietigd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.15). U beweerde dat de maulvi's steeds bij de politie aanwezig waren en klachten tegen u indienden, maar u gevraagd achter documenten die deze beweerde klachten zouden kunnen aantonen, beweerde u dan weer dat alles mondeling gebeurde (zie gehoorverslag CGVS p.13). U beweerde dat de politie op zoek was naar u in 2010, maar opnieuw gaf u aan niet over bewijzen te beschikken; u zou dit enkel van uw familie vernomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.17). Gezien bovenstaande vaststellingen kan uw bewering dat de maulvi's van "Kathm-e-Nabuwat" u vervolgd zouden hebben ook betwijfeld worden. U wist deze bewering ook op geen enkele manier te staven. Als het daadwerkelijk om deze machtige organisatie ging dan zouden ze het bij de politie niet bij een mondelinge klacht gelaten hebben. U gaf zelf aan dat er specifieke wetten tegen de Ahmadi's bestaan, waardoor het voor deze maulvi's gemakkelijk was om een klacht tegen u in te dienen. Dit gebeurde echter blijkbaar nooit, wat uw ingeroepen vrees voor deze organisatie ondermijnt. Wat betreft de algemene aanslag op een moskee in 2010 in Lahore (zie gehoorverslag CGVS p.16) kan u niet aannemelijk maken dat u daar daadwerkelijk aanwezig was. Er moet opgemerkt worden dat u aangaf dat uw naam niet vermeld staat in het krantenartikel (dd.29 mei 2010) dat u hierbij ter ondersteuning aanbracht (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is dan ook duidelijk dat u verschillende belangrijke facetten van uw asielrelaas niet aannemelijk wist te maken. Bovendien bent u duidelijk weinig genegen om uw beweringen te staven met concrete bewijsstukken. Nochtans stelde u dat uw Ahmadi-gemeenschap op de hoogte was van uw problemen en dat uw "amir" (leider) uw problemen heeft neergeschreven (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.18). Zoals uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt, kunnen Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. Gezien uw functie als secretaris van uw Ahmadi-

gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS p.14) en het beweerde feit dat uw gemeenschap u hielp vrijkomen is het weinig aannemelijk dat zij u hiervan geen bewijsstuk zouden kunnen leveren (zie gehoorverslag CGVS p.17). U legde een brief voor van de kalief uit Londen (zie document). Het is echter bevreemdend te noemen dat hij schrijft dat hij voor u bidt maar dat hij uw beweerde problemen niet vermeldt. Gezien uw profiel en uw beweerde problemen met maulvi's van "Kathm-e-Nabuwat" is het weinig aannemelijk dat de kalief uw problemen niet beschrijft, temeer daar u beweerde dat de gemeenschap hiervan op de hoogte is. Uw verklaringen aangaande het paspoort dat u zou hebben gebruikt bij uw reis van Pakistan naar Europa zijn weinig aannemelijk. U wist enkel dat u reisde met een rood paspoort dat uw eigen foto bevatte (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kende verder geen gegevens over dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het ongeloofwaardig dat u zulke reis naar Europa ondernam zonder meer gegevens over dat paspoort te kennen. U stelde dat uw smokkelaar zou tussenkomen bij eventuele problemen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit is weinig aannemelijk gezien de smokkelaar zich dan zou blootstellen aan eventuele risico's. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De documenten (kopie van uw eigen identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote en vader, uw huwelijksakte, een "B-formulier") kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit en huwelijk hier niet ter discussie staat. De zeven krantenartikels en twee internetartikels vermelden wel de situatie van Ahmadi's in Pakistan maar u gaf zelf aan dat uw naam niet in de artikels vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het First Information Report ("FIR") en het rapport van de lijkschouwing aangaande uw neef voegen weinig toe aan uw asielrelaas. U kan niet aantonen dat deze documenten werkelijk over uw neef handelen, daar u jullie band niet kan aantonen. Het document betreffende de vertalingen kan zondermeer aanvaard worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker geeft aan melding te hebben gemaakt van het feit dat hij een Ahmadi-moslim is welke in onvrede leven met de andere moslims die daarin worden bijgestaan door de maulvi's, zijnde de geestelijke leiders. Verzoeker herneemt zijn asielmotieven en verwijst naar informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (http://nl.wikipedia.org/wiki/Vervolgving_van_ahmadi-moslims) waaruit onder meer blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten de Ahmadi-moslims nog steeds onderdrukken, door hun allerlei wettelijke beperkingen op te leggen. Verzoeker citeert tevens uit de Pakistaanse grondwet. Verzoeker benadrukt dat om deze reden dan ook niets ondernomen werd tegen de verdachte maulvi's. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat er te weinig bewijzen voorliggen, stelt verzoeker enerzijds alles in het werk om nog bijkomende stukken te verzamelen. Verzoeker benadrukt anderzijds dat het geenszins voor de hand liggend is dat verzoeker al deze bewijzen kan voorleggen. Zo is verzoeker niet in het bezit van een kopie van de klacht die hij neerlegde bij de politie ten gevolge van de steekpartij in 2003. Evenmin kan hij een doktersattest voorleggen daar hij niet kon weten dat de situatie zo uit de hand zou lopen en dat hij daarom deze bewijsstukken diende bij te houden. Wat het afbranden van zijn winkel betreft, stipt verzoeker aan dat dergelijke praktijken veelvuldig gebeuren bij leden van de Ahmadi-gemeenschap waardoor dergelijk nieuws de kranten niet meer haalt. Verzoeker kan bijgevolg deze stukken dan ook niet voorleggen. Het gegeven dat de naam van verzoeker niet in het krantenartikel staat, toont geenszins aan dat verzoeker niet aanwezig was op het ogenblik van de aanslag in een moskee in 2010 te Lahore. Verzoeker benadrukt dat uit een gebrek aan bewijs niet kan worden afgeleid dat de beweringen onwaar of onjuist zijn. De algemene situatie in Pakistan is van dien aard dat Ahmadi-moslims als ketters aanvaard worden, zodat ze op alle mogelijke wijzen vervolgd worden, aldus nog verzoeker.

2.2. De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Hij legt een amper leesbare kopie neer van zijn identiteitskaart die om deze reden geen enkele bewijswaarde heeft. Verzoeker verklaarde stelt dat hij in Pakistan over een geldig paspoort beschikt doch dit thuis achter liet (verklaring 14 juni 2010, 21). Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Lahore Pakistan naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is,

ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden omwille van zijn religieuze overtuiging. Zo zou verzoeker zijn neergestoken, zouden zijn winkel en velden in brand gestoken zijn, zou hij gearresteerd zijn geweest door de politie en zouden er diverse klachten tegen hem zijn ingediend door de maulvi's. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift niet dat hij over geen bewijzen beschikt; zijn verklaring echter dat hij bewijzen zou hebben bijgehouden indien hij zou geweten hebben dat de situatie zo uit de hand zou lopen overtuigt geenszins. Verzoeker legt ter terechtzitting een aantal documenten neer waaronder twee krantenartikels over de brand op zijn velden en de brandstichting in zijn winkel. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift eerder verklaarde dat hij geen krantenberichten van de branden kan voorleggen daar dergelijke praktijken veelvuldig gebeuren bij leden van de Ahmadi-gemeenschap waardoor dergelijk nieuws de kranten niet meer haalt stelt de Raad vast dat de krantenartikels niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, noch is het duidelijk op welke artikels de voorgelegde vertalingen betrekking hebben. Hoe dan ook is een krantenartikel een bewijs dat dit gepubliceerd is maar geenszins een bewijs van de erin vermelde feiten. De neergelegde FIR is een fotokopie en heeft om reden dat kopieën gemakkelijk te manipuleren zijn door knip- en plakwerk geen bewijswaarde. Het doktersattest, zo dit al authentiek zou zijn, is opgesteld op verzoek en vormt hoe dan ook geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelde geen doktersattest te kunnen neerleggen. Ook de verklaring van verzoekers vader ontbeert de vereiste objectieve bewijswaarde. Het internetartikel over Khatam-e-Nabuwat betreft algemene informatie.

Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter kunnen informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. Verzoeker stelde dat zijn Ahmadi-gemeenschap op de hoogte was van zijn problemen en dat zijn "amir"(leider) zijn problemen heeft neergeschreven (gehoorverslag, 17 en 18). Gezien verzoekers functie als secretaris van zijn Ahmadi-gemeenschap en het beweerde feit dat zijn gemeenschap verzoeker hielp vrijkomen, is het weinig aannemelijk dat zij verzoeker hiervan geen bewijsstuk zouden kunnen leveren. Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde ernstig hypothekeren. Verzoeker betwist dit motief van de bestreden beslissing niet zodat dit onveranderd overeind blijft.

Verzoekers verwijzing ten slotte naar algemene informatie aangaande het religieus geweld en de situatie van de Ahmadi in Pakistan volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke ((RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER